

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ יִתְרוֹ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ט - חלק ד'

קונטרס 844

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הַרְבֵּ אַבְרָהָם מְרִדְכִי יִצְחָקִי

רב מקומי מושב פֶּרֶת

טלפון 097963061 מושב פֶּרֶת ד.ג. לֵב הַשָּׁרוֹן

בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא, לַחֲדָשׁ שְׁבֻט, שְׁנַת "יְצוּהַ הַשֵּׁם" ה'תש"ע, וְהֵינּוּ
 "קְבֻלָּה" ה'תש"ע" – גִּימְטְרִיא הַזֹּהַר "הַקְדוּ"שׁ.

הַמְלֻצָּה וּבְרָכָה, לְכַבּוּד תּוֹרָתוֹ הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאס
 שְׁלִיט"א הָאֲדָמוֹ"ר מֵהַאֲלָמִין, מְזַכֵּה הַרְבִּים, בֵּית הַמְדַרְשׁ "עֲטָרַת יְשׁעִיָּה"
 ק"ק רַמַּת בֵּית שְׁמֶשׁ.

**יִשְׁמַחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ. שְׂמַחְתִּי וְיִגַּל לְבִי בְּרֵאוֹתַי אֶת הַמִּפְעֵל
 הַכַּפִּיר אֲשֶׁר יָדוּ עֲשֵׂתָהּ, וְנִעְלָה שְׁמוֹ "מִפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי" – לְזִכּוֹת
 אֶת הַרְבִּים בְּמִי עֵדוֹן דְּבָרֵי הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ מִתּוֹרַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי,
 זְכוּתוֹ תַעֲמֹד לָנוּ וּלְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲמֹן כֵּן יְהִי רָצוֹן.**

הִנֵּה נוֹדַע בְּשַׁעְרִים גְּדֹל מַעֲלַת וַחֲשִׁיבוֹת לַמּוֹד חֲכָמַת הַקְבֻלָּה, כְּמַאֲמֵר
 רִשְׁב"י זִיע"א בְּזֵהַר הַקְדוּשׁ [בְּהַעֲלֵתְךָ קנ"ג]: "וְהַמְשַׁכִּילִים יְבִינוּ אֵינּוֹן מְאֲרִי
 קְבֻלָּה דְאֲתַמֵּר בְּהוֹן וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֵהַר הַרְקִיעַ, אֵילִין אֵינּוֹן דְּקָא
 מִשְׁתַּדְּלִין בְּזֵהַר דָּא דְאֲתַקְרִי סֵפֶר הַזֹּהַר דְאֵינוּ כְּתַבַּת נַח דְּמִתְפַּנְשִׁין בְּהַ שְׁנַיִם
 מַעִיר וְשִׁבַּע מִמְלַכּוּתָא דְבַהוֹן יִתְקִים כָּל הַבֵּן הַיְלוּד הַיְאָרָה תִּשְׁלִיכְהוּ וְדָא
 אוֹרָה דְסִפְרָא דָא". וְדַבְרֵי גְאוֹן עֲזָנוּ הַמְקַבֵּל הָאֱלֹהִי רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים בֶּן אִישׁ
 חִי זִיע"א [בְּרֵאשׁ סִפְרוֹ דַּעַת וְתַבּוּנָה]: "יִשְׁמַע הַשּׁוֹמֵעַ וַיְבִין הַמְשַׁכִּיל אֶת
 אֲשֶׁר חֲכָמִים הִגִּידוּ וְאֲשֶׁר הִזְהִירוּ וְהוֹדִיעוּ לְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְגִשְׁתֵּי אֵל
 הַקְדֹּשׁ בְּעֶסֶק סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְנִסְתַּרְיָהּ עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ",
 וְעוֹד מְפַרְשִׁים דְּבָרֵי הָרַעֲיָא מְהֵימְנָא נִשְׁמַת מִשָּׁה רַבִּינוּ לְרִשְׁב"י [זֵהַר נְשֵׂא,
 חֶלֶק ג' דף קכד]: "וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֵהַר הַרְקִיעַ, בְּהַאי חַבּוּרָא דִילְךָ,
 דְאֵיהוּ סֵפֶר הַזֹּהַר, מִן זֹהַרָא דְאֵימָא עֲלָאָה, תְּשׁוּבָה, בְּאֵילִין לֹא צְרִיךְ נְסִיוֹן,
 וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְאֵיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֹּהַר, יִפְקוּן
 בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי... "וְכוּ". וְהֵם דְּבָרֵי מוֹרְנוּ וּרְבִנוּ קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל הַרְש"ש
 זִיע"א אֲשֶׁר מְסַר לְבָנוּ הַרְבֵּ חֲזָקָה יִצְחָק זִיע"א טָרַם עֲלֵית נְשָׁמוֹתוֹ לְגַנְזֵי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מְרוֹמִים. גַּם נוֹדְעוּ דְבָרֵי חֲכָמֵי הַדּוֹרוֹת בְּמַעֲלָה הַרְבֵּה שֶׁל הַלְמוּד בְּזֵהָר
הַקְדוֹשׁ וְתוֹרַת ח"ן שֶׁהֵם זְכוּר לְנִשְׁמָה, וְאָמְרוּ כִּי כָל הַהֲשָׁגָה הַרְאוּיָה בְּתוֹרָה
מִתְחִילָה בְּלְמוּד הַזֵּהָר הַקְדוֹשׁ וְסִתְרֵי תוֹרָה וְרַק אַחֵר כִּן יָבִין שְׂמוּעָה בְּמָה
שִׁיגְלָה. לְפִיכֵן הִרְבּוּ לְחַזֵּק לְקִרְאָה בְּזֵהָר הַקְדוֹשׁ וְאָפְלוּ בְּגִירְסָא, וְאָף עַל פִּי
שֶׁלֹא יָבִין נִשְׁמַתוֹ בּוֹדָאֵי תְבִין לוֹ, וּבִלְבָד שִׁיחָא בִּירְאָת שְׂמִים וְטִהַרְת הַלֵּב
וְהַגּוּף.

וּבְרוּךְ הַשֵּׁם זְכָנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד בְּסִפְרֵי הַזֵּהָר הַקְדוֹשׁ זֶה כְּמָה
שְׁנַיִם רְבוּת, וּבְכָל מוֹצָאֵי שְׁבַת קֹדֶשׁ זֹכִים לְהִסְתוֹפֵף עִם לְמַעֲלָה מִחֲמַשׁ
מֵאוֹת לּוֹמְדִים קְבוּעִים בְּבֵית מְדַרְשָׁנוּ "דָּוִד הַמֶּלֶךְ" מוֹשֵׁב פְּרֵת, מְלַבֵּד
שְׁעוּרֵי ח"ן בְּלִילוֹת הַשְּׁבוּעָה. עוֹד נוֹדַע מִנְהַגְנוּ בַּחֲבוּרָא קְדִישָׁא אֲשֶׁר
מְקַבְּלִים עַל עֲצָמָם מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ לְמוֹד דָּף לְיוֹם בְּכָל חֲלָקֵי הַזֵּהָר
הַקְדוֹשׁ וּבִסְמוּךְ לְרֹאשׁ חֲדָשׁ עוֹרְכִים סִיּוּם בְּיוֹמָא טְבָא לְרַבְנָן
וְתַלְמִידֵיהוֹן.

וּכְבֵר זָכָה כְּבוֹד תוֹרָתוֹ לְהַפִּיץ בְּהַמּוֹן אֶת סִפְרוֹ "אוֹר הַזֵּהָר" סוֹבֵב וּמְקִיף
עַל מַעֲלַת הַסִּפְרֵי הַקְדוֹשׁ, וּמַעֲלַת הַרְשָׁב"י זִיע"א וְזִכּוֹת הַלְמוּד בּוֹ. וְעוֹד
הַדְּפִיס אֶת הַסִּפְרֵי הַקְדוֹשׁ "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר", וְחֲלָקוֹ לְשֵׁס"ה יָמֵי הַשָּׁנָה, לְמַעַן
יִהְיֶה בּוֹ הַגּוֹרְסִים וְהַלּוֹמְדִים דָּף לְיוֹם וְיַעֲלֶה לָהֶם לְשָׁנָה תְּמִימָה. וְכֵן אֶת
יְזַמְתוֹ הַבְּרוּכָה בְּעִידוּד שְׁעוּרֵי "אוֹר הַרְשָׁב"י" לְלְמוּד הַזֵּהָר הַקְדוֹשׁ בְּכָל
מְקוֹם וְיָשׁוּב, וַיֵּמָה שְׁהִיָּה לְפָנֵי כְּחֲדָשִׁים כֶּ-180 שְׁעוּרִים, עֲלֶה וְהִתְרַבֶּה פִּיּוּם
לְמַנְנָן לְמַעֲלָה מ-550 שְׁעוּרִים שֶׁהִתְקַבְּלוּ בְּכָל מְקוֹם. וְהַדְּבָרִים מִתְּפָרְסָמִים
בְּעִלוּנֵי "אוֹר הַזֵּהָר" הַמְּחַזְקִים וּמְקַשְׂרִים אֶת הַלּוֹמְדִים לְהִיּוֹת עִם אֶחָד.
וְעַתָּה עֲלֶה וְנִתְעַלֶּה לְהוֹסִיף חִלָּים וְלְהַדְּפִיס מִהַדּוֹרֵת הַזֵּהָר הַקְדוֹשׁ וְלְהַפִּיצוֹ
בְּהַמּוֹן בֵּית יִשְׂרָאֵל.

"אֲשֶׁרֵי אָדָם שׁוֹמֵעַ לִי לְשִׁקְדַת עַל דְּלִתוֹתַי יוֹם יוֹם". דְּבַר גְּדוֹל הוּא לְזִכּוֹת
הַרְבִּים בְּזֵהָר הַקְדוֹשׁ, וְסִגְלָתוֹ רָמָה וְעִלְיוֹנָה לְחִזְק לְבָבוֹת הַמוֹנֵי בֵּית
יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל גְּזֵרוֹת. וְנִתְפָרְסְמוּ דְבָרֵי מוֹרְנוּ וְרַבְנּוּ הַמְּקַבְּלֵי הָאֱלֹהֵי הַרְבֵּ
מְרַדְכֵי שְׂרַעְבֵי זִיע"א, כִּי לְמוֹד הַזֵּהָר הַקְדוֹשׁ וְקַבְּלָה שְׁעָה אַחַת בְּשְׁבַת שָׁוָה

תִּיקוּנֵינִי אִינוּן בְּרִישָׁא דְהֵהוּא גּוּפָא דְגַן עֵדֶן, וְכִלְהוּ תִיקוּנֵינִי אִית בֵּיה, עַד
הֶכָא יֵרְאִי אֱלֹהִים.

אֲנָשִׁי אַמְת, בְּדִיוקְנָא דְאַנְפִּין, בְּחוּטְמָא, בְּשֵׁרְטוּטִין דְּמַצְחָא, בְּדִיקְנָא
דְאַנְפִּין, בְּקָרִיצִין דְעַל עֵינֵינִי.

תָּא חֲזִי, תִלַּת שׁוּתְפִין אִינוּן, אָדָם דְּבְרִיאָה, אָדָם דִּיצִירָה, אָדָם דְעֵשִׂיָה.
אָדָם דְּבְרִיאָה, אִיהִי נְשָׁמְתָא, בְּה חָשִׁיב בְּר נָש, וְדָא עוּלָם הַמְחֻשְׁבָּה
וְדָאִי אַתְקָרִיאַת. רוּחַ, אָדָם דִּיצִירָה, עוּלָם הַדִּיבּוּר, כַּד אַתְלַבֵּשׁ בֵּיה
מְחֻשְׁבָּה, בְּה חָשִׁיב, וְצִייר צִיורֵין דְשֵׁרְטוּטִין וְדִיוקְנֵין. וְאָף עַל גַּב דְחָשִׁיב
לוּן, לִית רְשׁוּ לְאַפְקָא לוּן מֵהֵהוּא חִילָא דְאִיתְמַר בֵּיה מֵהַפְּחָ אֶל הַפּוֹעֵל,
עַד דְאַתְלַבְּשׁוּ נְשָׁמְתָא וְרוּחָא בְּנַפְשָׁא, וּבְה אֲפִיקוּ כִלָּא לְפוֹעֵל. בְּגִין
דְנַפְשָׁא אִיהוּ עוּלָם הַמְעֻשָׂה.

וְבְה רוּחָא בְטַשׁ בְּמַצְחָא וְעֵבִיד שֵׁרְטוּטִין. בְטַשׁ בְּעֵינֵינִי, וְעֵבִיד קָרִיצִין.
בְטַשׁ בְּעֵינֵינִי, וְעֵבִיד גּוֹוִנֵין. בְטַשׁ בְּאַנְפּוּי, וְעֵבִיד גּוֹוִנֵין וְתִיקוּנֵינִי.
נְחִית לְתַתָּא, בְטַשׁ בִּידֵין, וְעֵבִיד שֵׁרְטוּטִין. בְטַשׁ בְּאַבְרִים כִּלְהוּ דְגּוּפָא,
וְעֵבִיד דִּיוקְנֵין. וְלִית חִילָא לְמְחֻשְׁבָּה וְלָאו לְרוּחָא לְאַפְקָא חִילָא לְעוּבְדָא,
כִּלָּא נַפְשָׁא.

וְעַם כֹּל דָּא דְתִלַּת שׁוּתְפִין אֵלִין בְּבַר נָש, לִית מְחֻשְׁבָּה דְאִית לָה חִילָא
לְחָשׁוּב כִּלָּא שְׁכִינְתָא עֵילָאָה, דְתַמֵּן חֲכָמָה. וְלָא רוּחָא דְאִית לִיה
רְשׁוּ לְצִיירָא כִּלָּא תַפְאָרַת, דְאִיהוּ כִּלִּיל שֵׁית סַפִּירֵין. וְנַפְשָׁא לִית לָה חִילָא
לְמֵיַעֲבַד עוּבְדָא כִּלָּא מְלָכוֹת, דְאִיהוּ מְעֻשָׂה בְּרֵאשִׁית, עֲלָה אִיתְמַר (בְּרֵאשִׁית
א כד) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה.

אַבְרָ בְּרִיאָה בְּאֱלֹהִים דְאִיהִי בִינָה, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (שם א א) בְּרֵאשִׁית בְּרֵא
אֱלֹהִים. (שם א טז) וַיִּבְרָא (וַיַּעַשׂ) אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרוֹת הַגְּדוֹלִים. (שם
א כז) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. הוּי"ה אִיהוּ בִיצִירָה, הִדָּא הוּא
דְכְתִיב, (שם א א) יְהִי אֹר וְיְהִי אֹר. יְהִי רְקִיעַ. בְּכֹל אֲתַר וְיְהִי כֹן, אִיהוּ
תַפְאָרַת כִּלִּיל שֵׁית סַטְרִין, הוּא טוֹב דְכֹל יוֹמֵי בְּרֵאשִׁית, וְהוּא צִייר יֶצֶר
הַטוֹב, דְאִיתְמַר בֵּיה (שם ב ז) וַיִּצַּר ה' אֱלֹהִים. בִּיצִירָה תְשַׁכַּח יְהו"ה.

כִּמָּן דְבַעֵי לְמֵיפַעֵל עֵשִׂיָה, מֵאֵלִין מְלֹאכִין דְמִמֵּנֵן עַל צְלוּתֵין, לִית לִיה
רְשׁוּ לְמֵיַעֲבַד עוּבְדָא בְּצְלוּתָא, אֶלָּא בְּעוּבְדֵין טְבִין דְתִלְוִין בְּמַעֲשָׂה,
דְבַהוּן נְחִית שְׁכִינְתָא עֲלֵיה, דְאִיהִי עוּלָם הַמְעֻשָׂה, דְאִיהוּ מְעֻשָׂה בְּרֵאשִׁית,
דְאִיהוּ פּוֹעֵל.

וּבִינָה כַּח, כ"ח אַתְוּוֹן דְקָרָא קַדְמָאָה דְבְּרֵאשִׁית, כ"ח מ"ה, דְאִיהוּ חֲכָמָה,
מְחֻשְׁבָּה. יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה כּוּז"ו בְּמוֹכַס"ז כּוּז"ו. פְּעוּלָה דְהֵאִי

כח לאו איהי, אלא במעשה, דאיהי פועל אדנ"י ודא איהו מהפנח אל הפועל. והפועל לית ליה חילא למיפעל (דף מג ע"א) בלא דיבור, דאיהו יהו"ה תפארת, דכליל כלא.

הבא לית קיצוץ ופירוד במחשבה ודיבור ומעשה. תפארת כליל כלא, והכי אתפליל כלא בבניה. והכי אתפליל כלא במלכות.

מחשבה מבינה ולעילא עד אין סוף, ומינה לתתאה עד אין תכלית. דיבור בתפארת, מעילא לתתא ומתתא לעילא. עשייה במלכות, מתתא לעילא ומעילא לתתא.

מחשבה למהוי בה בר נש חשיב בבורא עלמין, ליחדא שמייה עד אין סוף ועד אין תכלית, ואיהו ברא בבניה. הךא הוא דכתיב, (ישעיה מו כו) וראו מי ברא אלה. מי ודאי.

דיבור לאתעסקא ביה באורייתא, ולמנדע מניה יוצר הכל, דעליה איתמר יוצר אור. ולית אור אלא תורה. הךא הוא דכתיב, (משלי ו כג) כי נר מצוה ותורה אור. ודא איהו יוצר, דצייר ביה בפר נש אנפין ועינין ואודנין וחוטמא ופומא, לאתעסקא באורייתא, ולמנדע ליה מינה.

בגוונא דא צייר פומא, למללא באורייתא. צייר עינין, לאסתפללא בנהורא דאורייתא. צייר ביה אודנין, למשמע בהון פתגמי אורייתא. אלן אינון שית סטרין דכליל תפארת, תרין עינין, תרין אודנין, פומא ולשון. צייר חוטמא, ובה (בראשית ב ז) ויפח באפיו נשמת חיים, למהוי חשיב בה בייחודא, כמה דאיתמר, (ישעיה מד כד) אנכי ה' עשה כל, דא שכנתא תתאה. מניה זיהב בפר נש נפש השכלית, למנדע מינה בכל עובדין דאורייתא, דאינון פיקודין דאורייתא, לההוא דאתקרי עושה כל.

אינון תלת קטירין, דיהיב בפר נש. נשמה השכלית, למנדע בה לעושה כל עלמין, דאיהו אומר ועושה, מדבר ומקיים, ואיהו בורא יוצר ועושה. כלא חד. איהו מלגיו, איהו אפיק כלא מפנח לפועל. ואיהו משנה עובדוי, וביה לית שנוי.

איהו הוא דמסדר כל ספיראן, ואית בספירין, מנייהו, רב ובינוני וזעיר, כל חד על סהורו, וביה לית סדר. ואיהו ברא כלא בבניה, ולית מאן דברא ליה. איהו צייר ויצר כלא בתפארת, וליה, לית ציור וצייר. איהו עביד כלא במלכות, ולית מאן דעביד ליה.

ובנין דאיהו באלין עשר ספירין מלגו, דבהון ברא וצייר ועבד כלא, שוי תמן יחודיה, לאשתמודעא ליה תמן. וכל מאן דאפריד בשום ספירה

מחברתה מאלין עֶשֶׂר סְפִירָן, דַּאֲתַקְרִיאוּ יו"ד ה"א וא"ו ה"א, כְּאֵלוּ
אֶפְרַיִם בֵּיה.

יְאִיהוּ דְמַיְיַחַד י' בְּה' ו' בְּה', וְלֹא אֲתַקְרִיאוּ יְהו"ה, אֲלֵא בֵּיה. וְכֵן אֲדַנְי.
וְכֵן אֵהִי"ה. וְכֵן אֲלֵהִי"ם. וּמִיָּד דַּאֲסַתְלַק מִתְּמָן, לִית לִיה שֵׁם יְדִיעַ.
וְאִיהוּ דְקָשִׁיר כֹּל מְרַפְּבוֹת דְּמִלְאָכְיָא, וְקָשִׁיר לֹון כְּחָדָא. וְסָבִיל עֵילְאִין
וְתַתְּאִין. וְאֵם הוּא אֲסַתְלַק מִנְיִיְהוּ, לִית לֹון קִיּוּמָא, וְלֹא יְדִיעָה, וְלֹא חֵיִם.
לִית אַתְר דְּלָאוּ אִיהוּ תְּמָן, לְעֵילְא עַד אִין סוּף, וְלִתְתָא עַד אִין תְּכֵלִית,
וְלִכְל סְטָרָא לִית אֱלוֹה בַר מַנְיָה.

אֲבָר עִם כֹּל דָּא דְאִיהוּ בְּכָל אַתְר, בְּרִיָּאָה יְצִירָה וְעֵשְׂיָה דִילִיָּה לָא שְׂוִי,
לָא בְכוּרְסִיָּא, וְלֹא בְּמִלְאָכְיָא, וְלֹא בְּשִׁמְיָא, וְלֹא בְּאַרְעָא וּבִימָא,
וְלֹא בְּשׁוּם בְּרִיָּה בְּעֵלְמָא. בְּגִין לְאֲשַׁתְּמוּדְעָא לִיה כֹּל בְּרִיָּין, אֲלֵא בְּסְפִירָן.
וְלֹא עוֹד, אֲלֵא כֹל בְּרִיָּין אִינוּן, מַנְיִיְהוּ עַל יְדֵי בְרִיָּאָה, וּמַנְיִיְהוּ עַל יְדֵי
יְצִירָה, וּמַנְיִיְהוּ עַל יְדֵי עֵשְׂיָה. וְסְפִירָן, אִף עַל גַּב דְּכֵלְא בְּרָא וְיִצֵר
וְעַבַד בְּהוּן, לָא אֲתַקְרִי בְּהוּ בְרִיָּאָה וְיְצִירָה וְעֵשְׂיָה כְּתַתְּאִי, אֲלֵא אִינוּן
בְּאוּרַח אֲצִילוֹת. וּבְגִין דָּא, כְּתֵר וְחֻכְמָה וּבִינָה וְדַעַת דְּשָׂאָר בְּרִיָּין, לָא
דְּמִי לֹון, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שם מ כה) וְאֵל מִי תְדַמְיוּנִי וְאֲשׁוּה יֹאמֵר קְדוֹשׁ.
כְּגוֹנָא דְאוּרִיָּיתָא דַּאֲתַמָּר בְּה (משלי ג טו) יְקָרָה הִיא מְפַנְיָנִים וְכֹל חֲפָצִיךָ לָא
יִשׁוּוּ בְּה, וּבוּרָא וְיוֹצֵר וְעוֹשֵׂה כֹּלָא.

אִף עַל גַּב דַּאֲשַׁתְּמוּדְעָא לְבַנֵּי נְשָׂא בְּעֶשֶׂר סְפִירָן, דַּאִינוּן כְּתֵר עֲלִיּוּן
חֻכְמָה וּבִינָה וְכוּ', אַתְמָר בֵּיה, דַּאִיהוּ חֲפִים, וְלֹא בְּחֻכְמָה יְדִיעָא.
מְבִין, וְלֹא בְּבִינָה יְדִיעָא. חֲסִיד, וְלֹא בְּחֻסְדָּא יְדִיעָא. גְּבוּר, וְלֹא בְּגְבוּרָה
יְדִיעָא. אִיהוּ פָּאָר בְּכָל אַתְר, וְלֹא בְּאַתְר יְדִיעָא. אִיהוּ הוּד וְהֵדֵר בְּכָל
אַתְר, וְלֹא בְּאַתְר יְדִיעָא. אִיהוּ צְדִיק, וְלֹא בְּאַתְר יְדִיעָא. אִיהוּ מְלֶךְ, וְלֹא
בְּמַלְכוּתָא יְדִיעָא.

אִיהוּ אַחַד, וְלֹא בְּחוּשְׁפָּן. כְּגוֹן אַחַד, דְּסְלִיק תְּלַת עֶשֶׂר מְכִילָן. וְאִף עַל
גַּב דְּלָאוּ אִיהוּ לְבַר מְפֵלָא, אִיהוּ סָבִיל עֵילְאִין וְתַתְּאִין, וְסָבִיל כֹּל
עֲלָמִין, עַד דְּלִית סוּף וְלִית תְּכֵלִית, וְלִית מֵאן דְּסָבִיל לִיה.

כֹּר מַחְשְׁבֵתִין לְאֵן לְמַחְשֵׁב בֵּיה, וְלִית חַד מַנְיִיְהוּ דִידַע לְאֲשַׁגָּא לִיה.
וְאֲפִילוּ שְׁלֵמָה דַּאֲתַמָּר בֵּיה (מ"א ה יא) וַיִּחַפְּכֶם מִכָּל הָאָדָם, בְּעָא לְאֲשַׁגָּא
לִיה בְּמַחְשְׁבֵתִיה, וְלֹא זְכִיל. וּבְגִין דָּא אֲמַר, (קהלת ז כב) אֲמַרְתִּי אַחְכְּמָה וְהִיא
רְחוּקָה מִמְּנִי.

לְמֵאן דַּאִיהוּ מַחְיָה בִּיהו"ה, לִית מֵאן דְּקָטִיל לִיה, וְלְמֵאן דַּאִיהוּ מְמִית
בְּאֲדַנְי, לִית מֵאן דְּמַחְיָה לִיה. וְאֵלִין אַתְנוּן לִית בְּהוּ חֵי וּמִיתָה.

בר מנייה. ואף על גב דבהון מיתה וחי, ולית בהון קריבו ויחודא, בר מיניה. שמה לא אתקרי שלים, אלא ביה. ולא אפיק פעולה לפועל אלא ביה.

וסטרין אחרנין דאינון מסטרא אחרא, פלהו ברשותיה, למעבד בהון רעותיה. ועלייהו אתמר, (דניאל ד לה) וכל דירי ארעא פלה חשיבין וכמצביה עבד בחיל שמא. ולא איתי די ימחא בידה ויאמר לה מה עבדת. הוא תפיס בכל מחשבתין, ולית מחשבה ידיעא ביה.

ולא צריך לרשמה אתר למחשב ביה, ולא למנדע ביה. אבל לבריין, בגין דלא יכיל מחשבתא דילהון לאשגא ליה בכל אתר, בגין דאית ליה עלמין אפילו לעילא מן ספירן. בנימין דשערא דלית לון חושבנא. ובגין דינדעון למקרי ליה באתר ידיע, רשים לון ספירן לאשתמודעא ליה בהון, בגין דאינון קשירן בעילאין ותמאין, וברא בהון פל בריין, לאשתמודעא ליה בהון.

ואיהו דצייר שרטוטין, והפרת אנפין. בעמודא דאמצעיתא צייר תרי אפין, בתרין יודין מן וייצר. חוטמא פאות ו' מן וייצר, וסליק בהון חושפן יהו"ה. וצייר לון בהאי שמה לאשתמודעא מנייה ליוצר עלמין.

יהו"ה איהו תפארת, איהו נהיר באנפין. תרין גוונין דאנפין עבד ליה, דאינון תוור וסומק, דאינון חסד וגבורה, דאינון רזא ודא איהו רזא דאנפין (דף מג ע"ב) (שמות לד ו) דויעבר ה' על פניו ויקרא. ועלייהו אתמר לגבי עילא, (שם לג א) ודבר ה' אל משה פנים אל פנים. פומא דיליה מלכות. תרין שפון, נצח והוד. יסוד, לשון למודים, עלה אתמר (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו.

שרטוטין דמצחא, אינון פגוונא דא, מינייהו חמש בפותיאי. ברזא דהאי פוכבא פגוונא דא, מינייהו פגוונא דא ו' ו' ארבעה. ברזא דהאי פוכבא : ואינון ברזא דאת ד'. מינייהו שית פגוונא דא || ברזא דהאי פוכבא : מינייהו שבע ברזא דכוכבא פגוונא דא : : מינייהו תמניא פגוונא דא : : ווווווו ודא ח' למנצח על השמינית, ודא בינה.

מאן דרשים פלא י"ו, דאינון קו המדה דלהון. ובהון סלקין לתלתין ותריין. וכלא ארבע פוכביא. ואית בהון תלתין פיקודין, בחושפן

תָּלַת יוֹדִין, דְּאִינוּן י י י, וְאֵלִין תָּלַת יוֹדִין, אִינוּן תָּלַת יֶרַחִין דְּסִיְהָרָא.
וּבְהוּן (שמות ב ב) וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֶּן וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתִּצְפְּנֶהוּ
שְׁלֹשָׁה יָרְחִים. וְאִינוּן תָּלַת יֶרַחִין דְּסִיְהָרָא קְדִישָׁא, תָּלַת אַבְהֵן אִינוּן.
יַעֲקֹב, עָלִיהּ אֲתָמֵר (שם יט א) בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי. בֵּיהּ הָהוּא טוֹב גְּנִיז, וְהוּא
אוֹרִייתָא, דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ, (תהלים קיט עב) טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ. (מלאכי ג כב) זָכְרוּ
תוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדֵי.

וְעַל הָהוּא טוֹב, אִיתָמֵר לְגַבֵּי יַעֲקֹב, (בראשית לב לב) וַיִּזְרַח לוֹ הַשָּׁמֶשׁ. וְעָלִיהּ
אֲתָמֵר, (שמות יט טז) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהֵיטֵב הַבְּקָר וַיְהִי קוֹלוֹת וּבְרָקִים.
וּבְזִמְנָא דִּייתִי מִלְפָּא מְשִׁיחָא, בְּסוּף גְּלוּתָא בְּתַרְאָה, דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ (בראשית
כט ז) הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל, (שמות ב ג) וְלֹא יִכְלֶה עוֹד הַצִּפְּנִינוּ וַתִּקַּח לוֹ
תַּבַּת גָּמָא. כְּגוֹנָא דְּאָרוֹן דְּסִפְרַת תוֹרָה. אוֹרִייתָא וְדַאי יְהֵא גְנִיזוּ דִּלְיָה,
בְּדָרָא בְּתַרְאָה. וּבָהּ אֲתַטְמֵר, כְּגוֹנָא דְנַח בְּתִיבָה, דְּהוּא אֲזִיל עַל מִיָּא.
הַכִּי הָאִי אֲזִיל בֵּין עָרֵב רַב, דְּאִינוּן מִים הַזְּדוֹנִים.

וּבְסוּף גְּלוּתָא שְׁוֵי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמֹשֶׁה בַּהֵיטֵב תִּיבָה, וְאִיתִי לִיהּ
בְּגְלוּתָא. וּמָנָא לָן דְּכְסוּף גְּלוּתָא אִיתִי לִיהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם)
וַתִּשָּׂם בְּסוּף. וְעַד הָהוּא סוּף, כְּתִיב (דברים ד ל) וַהֲיָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים וְשָׁבַתָּ
עַד ה' אֱלֹהֶיךָ. וְעוֹד, וַתִּשָּׂם בְּסוּף, דָּא אִיהוּ רְזָא (קהלת יב יג) דְּסוּף דְּבַר הַפֶּל
נִשְׁמַע.

וַתַּחְמְרָה בְּחֵמֵר וּבְזַפַּת (שמות שם), חֵמֵר מְבַפְּנִים חוּר, וְזַפַּת מְבַחוּן אוּכָם.
הַכִּי אוֹרִייתָא, חוּרָא מְלָגִיו, וְאוּכָמָא מְלָבֵר. חוּרָא מְסֻטָּרָא
דְּאוּר, דְּאִיהוּ אוּר דְּאַבְרָהָם, דְּדִרְגָּיָה חֲסֵד. וְהָאִי אִיהוּ אוּר דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ,
(בראשית א ד) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֵת הָאוּר כִּי טוֹב. וְאֲתָמֵר בֵּיהּ (שמות ב) וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי
טוֹב הוּא. וְאִין אוּר אֱלָא תוֹרָה, דְּכְתִיב (משלי ו כג) וַתוֹרָה אוּר. וְדָא אוּר
דְּאֲתִיְהִיב מִזְמִנָּא. אוּכָמָא מְלָבֵר, בַּהֵיטֵב חֲשׂוֹן דִּיצְחָק, דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ
(בראשית כז א) וַתִּכְהַן עֵינָיו מֵרְאוֹת, וְאֲתָמֵר (שם א ה) וַלְחֻשׁוֹ קָרָא לִילָה.

וַתִּשָּׂם בְּסוּף, דָּא יַעֲקֹב. דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ, (שם מט לג) וַיֵּאסֹף רַגְלָיו אֶל הַמָּטָה.
עַל שְׁפַת הַיְּאוּר, דָּא אוֹרִייתָא דְּבַעַל פָּה, בְּגִין דְּאִיהִי הִלְכָה לְמֹשֶׁה
מִסִּינֵי, קְבֻלָּה לְמֹשֶׁה.

כַּד אֲזַלְתָּ לְגַבִּיָּה, אֲתַקְרִיאַת הִלְכָה לְמֹשֶׁה. כַּד קָבִיל לָהּ בְּדְרוּעוּי, אֲתַקְרִיאַת
קְבֻלָּה לְמֹשֶׁה. כַּד שְׂרִיא בְּפוּמִיָּה, (במדבר יב ח) פָּה אֶל פָּה אֲדַבֵּר בּוֹ.
וְעַתִּידָא לְמִיזַל לְגַבִּיָּה בְּסוּף יוּמִיָּא, וְיִקְבַּל לָהּ בְּדְרוּעוּי. וּבָהּ בּוֹקֵעַ מִים
דְּאוֹרִייתָא.

וְעוֹד וַתַּחְמְרָה, בְּקַלִּין וּחְמוּרִין דְּאוֹרִייתָא. בְּחֵמֵר וּבְזַפַּת, בְּחוּמָרָא

דְּפִיקוּדִין דְּעֵשָׂה, דְּאִינוּן מַצַּד אֹר. וּמְפִיקוּדִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה, דְּאִינוּן חֲשֵׁף.
וְרֹא דְמִלָּה, (תהלים מב ט) יוֹמָם יַצִּוֶה ה' חֲסֵדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עִמִּי. בְּהֵוֹא
דְּאִתְמַר בֵּיה (בראשית א ה) וְלַחֲשֹׁף קָרָא לִילָה. וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם,
לְקַבְלִיהָ אָמַר, יוֹמָם יַצִּוֶה ה' חֲסֵדוֹ. וְלַחֲשֹׁף קָרָא לִילָה, לְקַבְלִיהָ אָמַר,
וּבִלְיָלָה שִׁירָה עִמִּי.

וְתַשֵּׁם בְּסוּף, בְּסוּף אַרְבַּעִין שָׁנִין בְּתַרְאִין דְּגֻלוּתָא. לְקַבְלִייהוּ עֲלוּ יִשְׂרָאֵל
לְסוּף אַרְבַּעִין שָׁנִין דְּאָזְלוּ בְּמַדְבָּרָא, לְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. בְּהֵוֹא
זְמַנָּא, (תהלים קלח ו) כִּי רַם ה' וְשָׁפַל יִרְאֶה.

וְתַתְּצַב אַחַתּוּ מְרַחֵק (שמות ב ד), דָּא חֲכָמָה דִּילֵיהּ. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (משלי ז
ד) אָמַר לְחֲכָמָה אַחַתִּי אַתָּה. וְתַתְּצַב, בֵּיה (ש"א ג י) וַיִּבֹא ה' וַיִּתְּצַב.
מְרַחֵק, (משלי לא יד) מִמְּרַחֵק תִּבִּיא לְחַמָּה.

וְעוֹד וְתַתְּצַב אַחַתּוּ, דָּא חֲכָמָה. מְרַחֵק בְּהֵוֹא זְמַנָּא דְּמַתְּרַחֵקִין יִשְׂרָאֵל
מִחֲכָמַת קַבְלַת מֹשֶׁה, וְאַתְּרַחֵקָא אִיהִי מַנְיִיהוּ. וּבְהֵוֹא זְמַנָּא, (שמות
ב ה) וְתַרְדַּד בַּת פְּרַעֲזָה לְרַחֵץ עַל הַיָּאֹר, נַחֲתָא מִדַּת הַדִּין לְקַטְרָגָא עֲלִייהוּן,
וְלֹאֲתַרְחֵצָא מִדְּמָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאִינוּן דְּמִים מְעוֹת דְּלֵהוּן, דְּאִינוּן חִייהוּן.
וְכֹלָא עַל סִיבָה דְּהֵוֹא אֹר דְּאִתְמַר בֵּיה (בראשית א ד) וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר
כִּי טוֹב, עַל אֹר דְּאוֹרִייתָא, דְּהוּוּ מַתְּרַחֵקִין מִינָהּ, אֹר דְּמֹשֶׁה וְדָאִי.
וְנַעֲרַתִּיהָ הִלְכַת עַל יַד הַיָּאֹר. אֲלִין הָאוּמוֹת, דְּאִינוּן עֲרַב רַב. וְכֵן כָּל
אוּמִין דְּעֵלְמָא, מַתְּיַעֲטִין עֲלִייהוּ דִּישְׂרָאֵל, לְאַעֲקָרָא לֹון מִן
עֵלְמָא, וְכֹלָא עַל סִיבָה דְּהֵוֹא אֹר, וְזֵהוּ עַל יַד הָאִי אוֹר.

מרכבת יחזקאל

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֵר. רַבִּי שְׁמַעוֹן וְר' אֶלְעָזָר, וְר'
אָבָא, הוּוּ יַתְבִּי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אִי נִיחָא לִיה לְאָבָא, לִימָא חַד
מְלָה בְּמַעֲשֵׂה מְרַפְּבָה. אָמַר לִיה, וְהָא תְנִן, וְלֹא בְּמַרְפְּבָה בִּיחִיד. אָמַר
לִיה, דְּעַתִּיהָ דְּאָבָא דְּאִימָא מְלָה דְּאוֹלִיפְנָא מַנִּיה. נִפְק ר' אָבָא. אָמַר לִיה
רַבִּי שְׁמַעוֹן ל'ר' אָבָא, אֲנָת בְּלַחוּדְךָ תַתְּקִן פְּתוּרָא, וְאַלְעָזָר בַּהֲדָךָ (בסדר).
פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (יחזקאל לא א) וַיְהִי בְּשָׁלְשִׁים שָׁנָה בְּרַבִּיעִי בְּחַמְשָׁה
לְחַדָּשׁ וְאֲנִי בְּתוּף הַגּוּלָה עַל נְהַר כְּבַר נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאָרָאָה מְרֹאוֹת
אֱלֹהִים. הָאִי קָרָא לֹא אִתְמַר מֵאן אֲמַרְהָ, אִי יַחְזַקָאל, הָא כְּתִיב אַבְתְּרִיהָ,
הִיָּה הִיָּה דְּבַר ה' אֵל יַחְזַקָאל בֶּן בּוּזִי הַכְּהֵן. וְהָאִי קָרָא אַצְטְרִיף לְמִיָּקְדָם
בְּקַדְמִיתָא, דְּהָא בְּרִשׁוּתָא קָאֲמַר, וְלִכְתַּר וַיְהִי בְּשָׁלְשִׁים.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵר אֱהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵיָהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

ספר

תיקוני
זהר

דף היומי
מנוקד

א

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר

מחולק
ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר